

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

E ante P

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

activa ut, Adeo, adeor: obeo, obeor: intereo, intereo: ob eo, sub eo. Ioven. quod si subeuntur prospera castra. Claud. Quadrigarius, Pugna acriter commissa, ac multis utrinque interitis. Virgil. libro 10: Monte obita, quales fama est volitare fituras. Componitur, Eo cum ab ut, ab eo ad, adeo: am, amiguro. in quo b interponitur euphonia causa, & evectitur in: ante, anteo: circum, circum eo: con, co eo, in quo abicitur ut contra, contra eo: ex, ex eo: in, in eo: inter, inter eo: intro, intro eo: ob, obeo: per, perecepto, pro deo, in quo d interponitur soni- tatis gratia: pra, pra eo: de quo latius suo loco: prae, pra- ter eo: re, re eo: sub, sub eo: super, super bio, ubi interponitur b, & e motatur in: trans, transeo: venum, veneno. & A supino, ita, sit itus, us, & itio. [Vng. *hohsch, megin, Gal. Alie, rozi- tum, Ital. Andemta, gita camus, Ger. Das gchen/gang, Hispan. Obra de andar, anta lura Polon. Chod, Vngarice Mado, Angl. A going or walking.] Cic. Att. lib. 15: Quis porro nosset itus, redi- tus, vultus, incessas inter istos? Sueton. in Tiberio, cap. 38: Ad extremum vota pro inu & reditu suo suscipi passus, ut vulgo jam per jocum *Callipede* vocaretur. Terent. Phorm. Hancine erant niones crebrae, & mansiones diutinae Lemni? Cic. Attic. De obviam itione ita faciam ut suades. Iulio, impersonale. Terent. in Andr. Ea quoniam nemini obtu- di potest, itur ad me. Iusto, itionis, verbale. [Vng. *Mesit.*] Cic. de Divinat. Sed Rho- diorum dialli propinquum reditum, ac domum itionem dari. Id in ad Att. De obviam itione faciam ut suades. Ictus, itus, idem quod itio. [Vng. *Mesit.*] Cicero ad Atticum: Quis porro nosset itus, reditus, vultus, incessas inter istos? Varr. de Ling. Lat. 4: Iter ab inu appellatu est. It Titinnius poe- tallium, gelum, amicum qui videbant ejus. Ito, it, ite, quantativum, frequenter eo. [Vng. *Mesit.*] Gall. *Alie, fount.* Ital. *Andar founte.* Ger. *Ost gchen/gchen uns gchen Hispan. Andar molias rexi.* Polonice, *Vilamine chody.* Vngarice, *Mendogelk, gyak rannegydk.* Ang. *Tea ofien.* Sueton. de Clar. Rhet. Majores nostri quae liberos suos discere, & quos in ludos itate velent, instituerunt. Eo, pro tanto, sicut & quod, pro quanto ponitur. *meire*, ut, Eo magis, quod magis. Salust. in prooemio Catil. Staturi res gestas populi Romani carptim, ut quaeque memoria digna videbun- tur, perscribere, eoque magis, quod mihi a spe, metu, partibus Resp. animus liber erat. Quadoq; ponitur pro ideo, vel pro- pterea *mei rexi.* Terent. in Lynuch. Eone es fetox, quia habes imperium in belluas? Ibidem: Eo ad eam non admittis sum. Aliquando significat usq; illuc. Liv. lib. 2: Ipsa vestigia quae- rem dominum eo deductura erant. Aliquando id, vel usque ad id, *mei rexi*, ut apud eundem in prooemio operis: Quae ab exiguis profecta initus, eo crevit, ut jam magnitudine labore- sua. Sic dicimus, Eo magnitudinis, quod est. Ad eam magnitu- dinem. Eo sapientiae devenit id est, ad eam sapientiam. *mei rexi*, & Eo usque, in tantum, *mei rexi*. Valer. Max. lib. 1: Natam vitam eo usque crevisse, donec cunctas dominatio- nis suae partes inumbraret. Eonem appellavit Alexander Cornelius arborem, ex qua esset Argo, similem roboti viscum ferentem, quae nec aqua, nec igne possit corrupti. Plin. lib. 7. cap. 22. Eos, [Vng. *schachar, hie.*] Gallice, *Avore le point du jour, l' aube du jour.* Italice, *L' Aurora.* Germanice, *Morgenrotte*; det her- bredend tag Hispanice, *Alba.* Polonice, *ustanite,* Vngarice, *Haynal.* Anglice, *The break of the day.* Priori longa a Graecis vocatur, quam nos dicimus *aurora*. Ovid. 3. Fast. Tres ubi lu- ciferos veniens praemiserat Eos. Idem 4. Fast. Proxima victri- cem quum Romam inspexerit Eos. Eous, Eoa, um. [Vng. *schachar, hie.*] Gall. *Oriental, d' Orient.* Ital. *Orientali.* German. *Das ist dem morgen gchit; morgenrot.* Hispanice, *De Oriente.* Polonice, *Sustan poranni.* Vngarice, *Nagy kellet.* Anglice, *East* Adjectivum est, idem significans quod Ori- entalis, habetque primam syllabam indifferentem: quanquam saepius producit. Derivatur enim ab *eos*, dictione Graeca, qua illi *auroram* significant: quae quavis frequentius perscribitur, invenitur tamen quandoq; scripta per *e*. Productio- nis exempla nusquam non occurrunt. Reliquum est ut aliquot exemplis doceamus posse breviam. Lucan. lib. 8: Aut Arabum portus mercis mutator Eoz. Idem: Claudimus Hesperias gentes aperimus Eoz. Propert. libro 2: Sive illam Hesperius, sive illam ostendet Eous. Virgil. 2. Aen. Confligunt Zephyrusque, Notusque, & latus Eois Eatus equis. Ovid. 2. Amorum: Gal- lus & Hesperius, & Gallus notus Eois. Eous, substantivum, *schachar*, prima vo cali per *e*, unde primam syllabam coeunt Vnus ex equis Solis. Ovid. 2. Metam. Vide AETH O N. Eousque, Vide EO.*

E ante P.
E.P. In nominis antiquorum, Edendum parce E.P.M. epitaphium.
E.P. palatio, vel de publico. E.P. epist. E.P.M. epistolam misit.
E.P.R. & praparat. E.P.S. Episcopus.

Epaigo, onis, m. t. *imago*, Artemo navis, sive trochlea qua fun- deri ductari, & cetera navis armamenta explicantur quaque majora onera ex portu in naveam attolluntur. Vitruvius Epiga- tas videtur appellare. Epagoge, es, t. *imago*, Argumentationis genus ex con- clusis scilicet laqueos texens, ad irretiendum eum qui se semel interrogandum praebuit, aliis atque aliis percontationibus sese mutuo excipientibus. Vide Commentaria Rudolphi. Epalestima, vulgare promiscuum, ac palatium dictum au- gentium. Epangelia, dicitur, cum quis accusatur, quod praeter leges ob- cionetur, aut Rempubl. capessat. Epandiplosis, f. t. *imago*, figura est quae fit quum eade dictione versus clauditur a qua exordium sumptis. Vng. 1. Aen. Multa super Priamo rogans, super Heciose multa. Epandiplosis, f. t. *imago*, Est repetitio sententiarum, ut in illi atque iterum audita, altius insidat auditoribus. Cetero pro Rabinio: Libenter si esset integrum, profiterer idem, Sannu- num C. Rabinii manu intersectum. Nihil me iste clamor cum- moveret. Et deinde subdit: Libenter, inquam, profiterer. Epandiphora, f. p. *imago*, Latine, repetitio: figura est quae ab eadem dictione plures sententiae inchoantur: quales est apud Virgil. in Gallo: Hic gelidi fontes, hic mollia prata Lyo- ni. Hic nemus, hic ipso tecum consumere et xvo. Epandiplosis, pen. corr. f. t. *imago*, Schema est *Alario*, quum ad id regredimur, unde semel discessimus: ut Principatus bo- nus, non autem bonus qui in tyrannidem commutat. Eparchia, a. t. p. [Vng. *schachar, hie.*] Vngar. *Tarumia.* a Graecis dicitur, quam Latini provinciam, sive praefecturam appellant: unde & Eparchus, *imago*, provinciae praefectus: & Eparchiotes, *imago*, provincialis. Epatis, simillax, Dioscor. lib. 4, cap. 145. Epauxis, *imago*, dici potest incrementum. Epephra, pen. corr. *imago*, Dicitur potest porrectio: figura qua in medio dictionis litera vel syllaba interponitur: ut, duplicator, pro imperator. A verbo Graeco *imago*, quod est porrectio, vel ulterius extendo. Epenthesis, pen. corr. f. t. *imago*, Interpositio littere vel syl- labae ad medium dictionis, ut longior fiat numero syllabarum, vel temporum. A verbo Graeco *imago*, quod est interme- ditur. Religio pro religio, alitum pro alitum. Ephebus, pen. prod. m. f. Pubes. [Vng. *schachar, hie.*] Gall. *Jeune jeunesse, a qui commence a voir la robe de- Cavaletto de prima barba.* Germ. *Eis stangling vber vierzigent dem der est hat ansehnet wachsen.* Hispan. *Jeune masa de hombre.* Polonice, *ml' adyenyk, krerij se spierajij lat wosyl, zamb mu se postyja.* Vng. *ml' serotum li isit.* Ang. *A stippling of xxviii.* ex ini, & oss, pubertas luyen. Armenius Zelotes condus au- tur ephebis. Terent. in Andr. Nam is postquam exivisset ephebis, Sofia, Libenter vivendi fuit potestas: ad est, postquam excessit ex ea aetate, qua pubem primò emisit. Cicero 1. de Sto- tur. deor. Athenis quum essem e gregibus epheborum, viri- guli reperiebantur. Ephebi, f. p. Pubertas. [Vng. *schachar, hie.*] Gallice, *Adolescence.* Italice, *Giovinezza* *che comincia a con- quindai.* Germanice, *Das alter der anghend in juent.* Hispan. *Mocedad.* Pol. *Zlyscipijm wirovostie, ml' adoz.* Vngar. *ml' adoz.* Angl. *stippling age.* Prima aetas adolescentiae & comitia pueniae, ut tradit Donatus. Censorinus de die natali, cap. 11: ita distinguit, ut decimo quinto aetatis anno, quum pueniam pueniam egressi sumus, dicamur *pubescentes*: hoc est, sumus ephebi: decimo sexto *pubes*: decimo septimo *pubes*, quum ephebiam egressi. Ephebius, [Vng. *schachar, hie.*] Gall. *Le lieu où les adolescents se exercent.* Ital. *L'arco dove l' effrecciano i giovani.* German. *Das mize ba ptan an dem sio die jugent ist.* Hispanice, *Logar donde se exer- tan los mozos.* Polonice, *Mocice edy se ml' ady qmoy.* Vngar. *ax, bol arszak magokas gyaknyak.* Anglice, *A place to young ments playe or exercise yame in.* Dicitur palatium locum, in quo ephebi exercentur: de quo Vitruvius lib. 5. sic inquit in dupli- ci porticu collocentur haec membra, ephebius in medio: hoc autem est credia amplissima. Ephebra, a, *imago*, Dioscoridi, Herba est alio nomine caucon, & anabasis appellata nascit retroso serbo tractu, scan- dens arbores, & ex ramis propendens, folio nullo, comis ca- merosis, qui sunt juncti geniculati. Haec Plin. lib. 26 cap. 13. Haec mulierculae utuntur ad vasa signea emundanda, peccatumque opifices ad buxi scabritiem expolienda. Vulgo *Polam* vocant. Ephegesis, pen. prod. f. t. *imago*, Causa vel iudicij genus, quum accusabatur is, cui regione aliqua interdictum erat, ut exuli aut homicidae. Epheles, pen. prod. *imago*, Tuberculum, seu asperdo cura in facie, ex ardore Solis prognata. Epheueri, sive Ephemeris, [Vng. *schachar, hie.*] Vng. *imago* *schachar, hie.*

[de lili.] Febrius est unius diei, quam & Latini diariam appellant, eo quod diei unius (quantum in ipsa est) spatio terminatur. **Ephemeris**, pen. corr. fr. Liber seu commentarius, in quem quodammodo acta referuntur. [Vng. *epemeris*. Gall. *registre & papier journal*. Ital. *Giornale regolare*. Germ. *Ein täglicher Bericht in weichen tägliche Handlungen verzeichnet werden*. Hispan. *Historia que se passa de dia en dia*. Pol. *Historia do ktorego spowiedzenia ktorego dnia que powoide de dia en dia*. Vng. *teze konyusitko, az ktoremundannapi dolozkat imnk*. Ang. *A register, a reckoning booke wherein things day by daye dooce be written*.] Liber in quo res gesta per singulos dies scribuntur, Latine Acta diurna, & Diarium dicitur: ab *epi*, & *di*, dies. Mos fuit Romanis ut singuli rerum suarum tabulam conficerent: unde Iuvenalis accipit. p. libro in quo diurnales divinationes erant, in cuius manibus, ceu pinguia succina, tritas Cereris ephemeridas. Propertius pro libro feneratoris sumpsit, in quo summas pecuniarum mutuantium feceruntque, perscribit, & ranunculam per singulos dies expensis acceptisque subducit, & lucra damnaque computat, Me miserum, his aliquis ratione scribit avari, Et ponit duras inter ephemeridas. Cicero pro Quintio: Discedens in memoriam rediit Quintius, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem revertitur, inventur dies professionis. Calendarium à Seneca dicitur: Adversaria à Cicero. Vide Adversaria. **Ephemeron**, [Vng. *epemeris*. Vn. *Veg karaygo*.] Animal nascens apud Hypanim Bavium, qui insluit in Bosphorum, eodè quo nascitur die interiit. Acit. lib. 3. Animalium. * Hinc natum adagium: Ephemeris vita, & *epemeris*. De iis qui statim emortuuntur aut pereunt. **Ephemeron**, [Vng. *epemeris*. Polon. *Lénka*.] Duarum herbarum nomen est Dioscoridi, quarum alteri folia tribuit lili, sed tenuiora, caulem parum, florem candidum, amarum, semen molle, radicem unam digitali crassitudine, o dore non injucundo: traditque in locis præcipue opacis nasci. Haec hodie herba esse credunt, eam flosculos candidos gignit, gratissimi odoris, quos vulgus *Léna* cum *allium* appellat. [Vng. *Gydogy virég, fészégy virégy kakak virég*.] Dicitur autem ephemeron putat, quod florem habeat fugacissimū, & qui unio die marcescat. * Alterum ephemeris genus ab eodem Colchicum appellatur, à quibusdam etiā bulbos agrethi: [Polon. *Kalochy*.] sub Autumnii exitum florem fundens croceo similem, folia habens pinguiora quam bulbos, cauicem semipedalem, semen rufum, radicem ex nigra rufescentem, quæ de squamata intus albice, succumque lacteum fundat. Vulgus *Caucicem* appellat, quod gustatum canes enecet. Quin etiam homines bulbi similitudine invitatos more fungorum strangulat. Unde etiā ephemeron appellatum existimant, quod die uno perimat. **Ephesii**, [Vng. *epemeris*. Vn. *Udey isruék*.] à Graecis dicitur appellatur qui à nobis *Imates*, & *Lares*, quod acis & socis præsidere putantur. Appellatione enim *isru*, Graeci focum seu laarem intelligunt. **Ephesion**, vel **Ephesios**, Aristolochia, Ciematidis, Dioscor. lib. 3. cap. 5. **Ephesius**, idis, idis, velis quæ supra arma indui solet. [Vng. *epemeris rubi*.] Baynius putat eadem fuisse, quam Romanis *paludamentum* appellarunt. **Ephi**, est mensura trium modiorum, de qua fit mentio in **Ephialtes**, m. r. idis. A nostris dicitur *istubus*. Est autem morbus quiescentes in lecto plurimum infellans, quum velut ingenti pondere nobis superius cumbente premi videtur. [Vn. *Idis idis*.] Dicitur *isru* & *isruék*: hoc est, à conscendendo sive insiliendo. Generatur autem (ut nonnulli medicorum tradiderunt) ex voracitate & cruditate, evaporatione scilicet in caput redundante. * Dicitur etiam hoc nomine quidam ex Neptuni filiis, qui quum singulari mensibus novem digitos creveret, in tantam altitudinem evasis, ut statura sua fretus unā cum fratre Oto superis bellum inferret: quapropter à Iove fulmine ictus, ad inferos est detrusus. Virgil. in Calice: Nam victus sedet immanis serpens. Otus Devinctus, mællū procul aspiciēs Ephialten. **Ephippii**, orum, n. f. Proprie tegmina, seu stragula quibus equi sternuntur, vel sellæ equis ad insidendum impolunt. [Vng. *epemeris*. Gal. *Selles aut auter connerures de iboax, comme bouso & auter chofo*. Ital. *Selle di cavallū, e simili ornamenti*. Germ. *Sattē*. Hisp. *Sillas à cubiertas de cavallo*. Pol. *Silla*. Vng. *Nyreg pokrocc*, minden az mi lora teritnek, lo *epemeris*. Ang. *Horse harness*.] Cato, sive Varro, sive alius quisquis est, qui de liberis educandis librum conscripsit, Mihi puero modica fuit una tunica & toga sine fasciis calcamenti, equis sine ephippio. Horat. in Epist. Optat Ephippia bos piger, optat arare caballus. **Ephippii** aut equites. Qui ephippia habent in equis. [Vn. *Epemeris*.] Celar 4. belli Gall. Non corū moribus turpius, aut inertius habetur, quam ephippis utitur, ad quem-

vis numerum ephippiarum, quamvis pauci, adire audent. **Ephippiarii** equi, quibus sella imponuntur propter molliorem vecturā. [Vn. *Nyreg lonak*.] Vide in dictione STRATA. **Ephisia**, Artemisia, apud Dioscor. lib. 2. cap. 125. **Ephod**, [Vng. *epemeris*.] dicitur Hebraea, qua significatur super humerale pontificis vestimentum. **Ephedron**, [Vng. *epemeris*. Pol. *epemeris, kocz epemeris*.] Herba, quæ & equicentum, & hippuris, & anabasis appellatur, Vulgus *Vriam* vocat. Vide HIPPURIS. **Epithymus**, [Vng. *epemeris*.] Genus febris est ex pituita frigida vel vitæ, putrefacta. Nomen dedit ei placidi Pellacia Pontusidola, quam Græci *epithymus* quoniam agitatum ex tranquillo difficillimum efficiat: vel *epithymus*, quod blandè ac modicè calefaciat. **Epibatæ**, penult. corr. Naves vectoribus solum transvehendis accommodata. [Vn. *Epibata*.] Vlpianus l. j. §. Igitur prepositio. ff. de exerc. act. Quædam enim naves onerarie, quæ dā (ut ipsi dicunt) *epibatæ* sunt. Et plerisque mandare scio ne vectores recipiant: & sic ut certa regione, & certo mari negotietur. Baynius: *Epibatæ*, inquit, dicitur, ut opinor, quasi *epibatæ*, ad epibatam solumid est, vectores trajicēdos. Et fortasse legendum apud Iureconsultum, *epibatides*. **Epibatæ**, [Vng. *epemeris*. Vn. *Epibatæ viak*.] Sunt bellatores in re navali. Hircus de bello Alex. Capta est una hostium quadretremis, depressa est altera, alteraque perturbata: deinde omnes epibatis nudate. Idem lib. de bello Africo: Ibi que Getulis remigibus, epibatisque complet. Dicitur epibata *epibatæ*: hoc est, à conscendendo: unde etiam generaliter eo nomine omnes intelliguntur, qui navim conscendunt, ut aliquò ea vehantur. **Epibatæ**, bathra, [Vng. *epemeris*. Vng. *Hais griddis, laytaria*.] Scala nautica, quibus in navim conscenditur. **Epicauma**, [Vng. *epemeris*.] Oculi albus crustosus, sordidus & impurum, humore serido jugiter effluente. Ita dicitur à quadam aduisionis similitudine. **Epicaia**, indeque verbum Epicaizare vocabula sunt infusa, quamvis protrita. Nam ut docet Bud. potius Epicia & Epicaizare dicendum est. **Epicedium**, n. f. [Vng. *epemeris*. Gal. *Chan de dual*. Ital. *Vestifunera*. Germ. *Ein Ged das man bey einet Leich zu ehren dem Widweibem sicut*. Hispan. *Canion à vestif de muertos*. Polon. *Epicka puy puyebis, kocz puyebis*. Vng. *Vialaki halatalatit vesik, lauyepiporot vari*. Ang. *A vestif of saluar*.] Carmen est, quod in laudem defuncti, corpore nondū humato, canit solet: aliter nenia, vel monodia dicitur. Quod verò corpore jam sepulchro tumulo inferditur, dicitur epitaphium. **Epicharidia**, genus naviculæ. **Epicheremata**, n. f. [Vng. *epemeris*.] que dicuntur ostendit Quintil. libro 5. capite 10. his verbis: Epicheremata Valgius aggressionem vocat: Cellus autem indicat non nostram administrationem, sed ipsam rem, quam aggressio dicitur, argumētum quo aliquid probari sumus, etiam si nondū verbis explanatum, jam tamen mente conceptum, epicheremata dicit. Quidam epicheremata rationem vocant: Cicero melius rationationem. Item cap. 14. ejusdem libri: Epicheremata autem nullo differt à syllogismo, nisi quod illi & plures habent species, & vera colligunt veris: Epicheremata frequentior circa credibilia est usus. **Epichrista**, [Vng. *epemeris*.] Apud Galenum in eundem sensum accipiant, quo circumlitiones, quas Dioscorides *epichrista*, & *epichrista* appellat, à circumlitione, quod vitæ expolite. Nam & in pictura circumlitionem vocat, quum operibus jam perfectis, manus admoventur ultima, quæ illa ipsa propepterant, lambenteque penicillo circumlegat, atque revisitet. **Epichrysis**, f. r. [Vng. *epemeris*.] Vasis genus, teste Varr. lib. 4. de Ling. Lat. è Græcia primum advectum, nomen habens *epichrysis*, ab infundendo. Unde nonnulli etiam infundibulū hoc nomine appellant. [Vn. *Epichrysis*.] **Epichrista**, n. f. pars erat fabulæ postrema. Quum enim olim fabulæ recensebantur publicè ad demalendos spectatōrum animos, qui tadio longæ narrationis jam languebant, in fine priusquam dimitterentur. Citharædus aliqui prodibat, & quod auditoribus prælo debet, epichristam in vocabatur. Hinc apud Tertul. lib. aduers. Valent. proverbii loco ponitur Epichristam post fabulam. Dicitur *epichrista*, sicut *epichrista* aut *epichrista*. **Epichrysis**, n. f. [Vng. *epemeris*. Gal. *Melle*. Ital. *Mellis*. German. *Wermischet Hif*. Me *glado*. Polon. *Pomieszany*. Vng. *Kézényes*. Ang. *Mixed, or mingled*.] Græci idem est quod promiscuum. Unde epichrysis genus à Grammaticis appellatur, quod sub uno articulo promiscuè utranque significat sexū. Interst autem inter genus commune & epichrysis, quod in genere communi & homines sunt, & pecora, in epichrysis pecora tantum. Quis autem hujus generis sit usus, intelligi potest hoc modo:
I 3 Nomina

Nomina enim brutorum animalium, quæ sub una termina-
tione & marem significant, & foeminam, aut facile sexum dis-
cernunt, aut difficile: si facile marem à foemina distinguas, e-
runt communis generis, duobusque declinabantur articulis:
ut hic & hæc bos. Sin difficile, erunt epicœna, unocj erunt cõ-
tenta articulo, quem ex terminatione deprehendimus: ut pas-
ser, epicœni generis est sub articulo hic: quia terminationem
fortitur masculinam: aquila item epicœni generis est sub arti-
culo hæc, quia terminationem habet foemininam. Quint. lib.
1. cap. 4: Nec statim diligentem putabo, qui promiscuus, quæ &
epicœna dicuntur, ostendent, in quibus sexus uterque per al-
terum apparet.

Epicoma, exulcerationum, quæ in oculis oriuntur, discretiæ.
Epicopi, dicuntur regni appoliti & gubernaculis: quoniam
& qui aliena navi iter faciunt, sic dicantur quoque, quos Ho-
merus item Empotos vocat.

Epicrasis, vocant, inquit Gal. lib. 9. Method. vini succi cura-
tionem, Græcè *ἐπιχρῆσις*.

Epicrocum, pen. corr. Genus vestimenti croceo colore infe-
ctum, tenue & pellucidum. Autor Festus.

Epicus, ea, cum *ἐπι*, adjectivum est deductum à Græco no-
mine *ἐπος*, quod carmen significat, & propriè Hexametrum:
unde Epicus poeta, immò dicitur, carminis heroici scriptor.
Cic. de Opt. gen. Orat. Itaque licet dicere & Ennium summū
epicum poetam, sicuti ita videtur, & Pacuvium tragicum, &
Cæciliū fortasse comicum. Epicum poemata. Cic. de Opt.
gen. Orat. Poematis enim tragici, comici, epici, melici etiam,
ac dithyrambici, quod magis est tractatum à Latinis, suum
quodvis est diversum à reliquis. Vide Cælium Rhodig. libro
17. cap. 20.

Epidemeterici, orum, m. f. Sunt hospitiorum metatores in ur-
be. Dicitur ab *ἐπιδημιᾶ*, in urbem adventum. Hinc tit. in C. de Epi-
demeteris & metatis.

Epidermis, is, *ἐπιδερμῖς*. Cuticula est exterior in animantis
corpore è vera cute veluti efflorescens, ad eam tenuis, ut vel at-
terendo, vel scalpendo facile possit lacerari. Nomen inde ha-
bet, quod *ἐπι* *δερμῖς*: hoc est, super veram cutem sita sit.

Epidicticon, *ἐπιδικησις*. Causæ genus est apud Rhetoras, à
Latinis laudativum dictum, quod præcipuè in laudando &
vituperando versetur. Ad verbum transfertur Demonstrativū.
ἐπιδικησις enim Latine est demonstrare. Cicero de Orat.
Dulce igitur orationis genus, & solum, & effluens, sententiis
argutum, verbis sonans est in illo epidictico genere.

Epidimit, morbi qui sunt, apud Hippocratè require in dictio-
ne: Morbi qui in uno tempore, *ἐπι*.

Epidimiales morbi, vocantur id est, grassantes vulgò & publi-
cè. Scripsit Epidimion aliquod Hippocrates.

Epidipnides, *ἐπιδιπνίδες*. German. Der Nach-
schicht. Pol. *Łopina potoczna*. Vn. *Vió, tal deok*.
Sunt epulæ quæ in extrema cœna vel prandio adferuntur: unde
etiam proprio quodam epitheto seræ epidipnides vocantur.
Mart. lib. 11: Hinc seras epidipnidas parabit.

Epidromides, *ἐπιδρῶμίδες*. Vn. *flau*. Plagarū funiculi sunt,
teste Polluce, quibus retia panduntur contracta, & retrahuntur
expansa: ita dicti quod retium plagæ per ea discurrant.
Plinius libro 19, capite 1, usus est ablativo epidromis, velut à
nominativo epidromos, vel epidrome. Videmus (inquit) plagas
tantæ tenuitatis, ut annulum hominis cum epidromis
transirent.

Epidromos, *ἐπιδρῶμος*. Vn. *Hais tattyan valo viterla*. Veli
genus quod in puppi panditur. Nautæ Mexanum vocant. Sunt
enim tria velorum genera, acation, quod maximum præci-
piumque navis velum est: dolon, quod supra acation atollit-
tur, quum maxima celeritate opus est: & epidromos, quod cir-
ca puppim tenditur. Autor est Iulius Pollux.

Epigamia, mix, *ἐπιγαμία*. Connubium, affinitas cum aliis
genibus.

Epigastriõn, *ἐπιγαστήριον*. Vngar. *szindõr*. A rei Anatomicæ
penita vocatur extrema totius ventris pars, totumque illud
quod intestina regit, ex cute, adipe, musculis octo, & perito-
neo compactum, totum illud spatium compræhens quod
est à cartilagine mucronata, nothisque costis, usque ad il-
lia, atque ad ipsum usque os pubis. Cels. lib. 4. cap. 1. abdo-
men appellat.

Epigenema, atis, n. t. quasi dicas adventitium germen, atque
sic vocat Gal. morborum symptomata, libro 1. de differentiis
morborum. Græcis parum est in usu: sed symptoma & parthe-
ma, & pathos creberrimè ipsis sunt in ore. Vide etiã de Mor-
borum symptomatis.

Epigetis, Clematis herba est apud Dioscor. lib. 4. cap. 192.

Epiglõsis, s. t. seu Epiglottis, Lingua est quæ asperæ arteriæ
meatum obstruit, ne cibum aut potum per œsophagum ad pul-
monem descendat. *ἐπιγλωττις*. Gal. *Languetle ou petite langue*,
omme celle qui garde que ce qu'on boit & mange ne tombe es pulmõns.

Ital. *La linguetta che cuopre il collo à la bocca del pulmone*. German.
Das Zäpfflin im Hals. So die tuffere dem beschreibet Hispan. *El pal-
lo*. Polon. *Łepiok kroti zamika kryjan*, *abz na szcaci napoy albo polk
armnie przysid*. Vng. *Nyeldekly, ny szap*. Ang. *A little tongue in
that which keepeth meate to pas into the windy pipe*. Plinius libro
11. capite 37: Tonillæ in homine, in sue glandulæ. Quod inter
cas uvæ nomine ultimo dependet palato, homini tantum est.
Sub ea minor lingua epiglõsis appellata, nulli ova genera-
tium. Opera ejus gemina, duabus interposita fistulis, exten-
tarum appellatur arteria, ad pulmonem atque cor pertinet.
Hanc operit in epulando, ne spiritu ac voce illac meant, si po-
tus cibumve in alienum decurrerit tramitem, torquet. Altera
interior appellatur sanè gula, qua cibum atque potum detra-
tur. Tendit hæc ad stomachum, inde ad ventrem. Hanc per-
ces operit, quum spiritus tantum, aut vox commeat: ne re-
gnatio intempestiva alvi obstrepat.

Epigoni, *ἐπιγονοί*. Dicitur sunt autores secundi belli Thebani,
quasi fortis illorum qui primum consecravit bellum. [Ger.
Die anseger des andern Thebanischen Kriegs.] Græcè enim *ἐπιγονοί*
posteri appellantur. Inde Euripides tragicus fabulam hoc ar-
gumento composuit. Epigonos inscriptum, quæ agi expe-
ctabat voce magna scenico, & sonora. Ob hoc dicit Cicero
libro 1. Offic. quod histriones voce freti, agunt Epigonos. Me-
deamque. Erant qui existimant Epigonos apud Serabonem
esse populos, à quibus fabulæ nomen inditum sit: quum Epi-
goni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex dromis
populis constati, secundum bellum Thebanum dicitur Alcma-
ne consecravit: quasi post geniti, & filii eorum qui in primo
bello ad Thebas mortem oppetierant. Nam ex statu ledione
constant nomina ducum, qui in eo loco occubuerunt: quo-
rum filii ut mortem parentum ulciscerentur, communi consilio
contra Thebanos iterum arma moverunt. Accepere om-
nim responsam ab Apolline, eam se civitatem expugnaturam
si Alcmaonem Amphiarai filium imperatorem rei bellique frus-
traret. Igitur Alcmaon exercitu ex Græcis collecto, cõtra The-
bas duxit copias, accerrimeq; commissam pugnam potius effu-
ctoria, & Thebæ captæ ac dirutæ sunt. Epigoni etiam dicitur
sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexan-
dro Magno ex Asiaticis foeminis nobem habuit Epigrammæ,
qui in castris nati, in armis educati, à parvula ætate puerili
exercitii, laboribus durati, profus invicti extiterunt.

Epigramma, n. t. *ἐπιγράμμα*, seu Epigrammatum, n. t. Dicitur
inscriptio, vel superscriptio: dicitur etiam *ἐπιγράμμα*, quod est signifi-
cat. [Ger. *Ein Abgeschribt* ob Lat. Vn. *Parpoma, ouy epig-
rama vers*.] Cicero pro Archia poeta: Quod epigrammatum
fecisset, tantummodo alterna versibus longuiculis. Hinc
ad Atticum, lib. 1. Epist. 11: Epigrammatum tuis quæ in An-
theo posuisti, contenti erimus.

Epigrammæographus, Epigrammatum scriptor. [Vngar.
Parpoma iro.]

Epigryphus, *ἐπιγρυφός*, habens aduncum nasum.
Epigraphæ, pen. corr. [E. *επιγραφή*. Vn. *Epigra valo me*. An-
le ar inscription.] Titulus, inscriptio: item census: id est, divinitus
ratio civium: & lustrum.

Epilepsia, *ἐπιληψία*. Gal. *Mal caduc, le mal saint Jean*. Ita. *Mal
caduco*. German. *Die fallendtsucht oder hechtas*. Hispan. *Caída
ra*. Polon. *Cadok*. Vngarice, *Körség*. Angl. *The falling sickness*.
Morbus est, quem Latini comitalem appellant, propriè
quod comitia dirimeret, si quis eo in campo fuisset cõterptus.
Epilepsia autem nomen à Græco *ἐπιληψία* deductum est,
quod in eo capiuntur, & vincantur sensus, ad eam ut à mortuo
nihil absint. Nam unã cum convulsione totius corporis præci-
pes cerebri operationes auferuntur, toto videlicet cerebri
vel duobus ejus præcipuis ventribus, affecto. Hinc etiã *ἐπιληψία*
hoc est, sacrum morbum, quidam ex Græcis appellaverunt,
quod cerebrum sanctissimam nostri portionem, quod dicitur
mentis veluti sacellum, peculiariter infestet. Quidam etiam
Herculeum, ab Hercule, quem morbo huic obnoxium fuisse
tradunt. Qui hunc morbum patiuntur, epileptici, *ἐπιληπτικοί*
dicuntur.

Epiligna, Vaguenti genus utilissimum, quo passim ut-
bantur.

Epilõgimius, *ἐπιλογίμιος*. Vng. *Summolatkeles*. Cog-
tatio, computatio: à verbo Græco *ἐπιλογίζομαι*, quod est excog-
itare, & rationem subduco.

Epilõgus, penult. corr. m. f. Peroratio, conclusio, postrema o-
rationis pars. [Epilõgus. Gallicè, *Conclusion*. Ital. *Conclusione*.
German. *Die Beschlusrede*. Hispan. *Conclusion*. Polonice,
Zankowienie moty. Vngarice, *Ve grãb denksy* & *beszãd*. Angl. *A
conclusion*.] Cicero 4. Tuscul. Num etiam Rhetorum epilogum
desideramus? Rhetores triparium epilogum faciunt, con-
stantem enumeratione, amplificatione, & commiseratione.
Per enumerationem fit rerum repetitio, quæ Græcè dicitur
ἀναμνηστικὴ.

Epiphora dicitur id est recapitulatio per amplificationem con-

Epimedium, in quibus, Caulis est non magnus, hederæ foliis

Epimela, Gema candida est, nigricante supernè colore. Plin.

Epimela, id est, [in quibus, Vngar. Nappalya fu.] Mespili genus

Epimenidism, (ut Plin. lib. 27. cap. 9. scribit) est tertium bulbi

Epimone, pen. cor. Græca vox, Latine perseverantia. [in quibus,

Epimychon, n. f. [in quibus, Germ. Die aufstegung / tehr vnd

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

Epimychon, n. f. [in quibus, Gal. Vng. Mayszragar, erdelben.] Fabulæ

primit. polenta, confersa multa aqua. Dicitur & de aliis mē-

Epiplexia, s. p. [in quibus, sive Apoplexia, dicitur subita percus-

Epiploecete, [in quibus, Hernia species, quum omentum

Epipampholon, est excessus omenti, per ipsum umbilicum.

Epipteron, L. ens palustris, apud Dioscor. lib. 4. cap. 90.

Epithedum, Vehiculi genus, non dissimile bennæ: compo-

Epithedion, [in quibus, Gal. Cain post foudre ven. Italicè, Co-

Episcopus, pen. cor. m. f. [in quibus, Gal. Eusef-

Episcopus, n. f. [in quibus, Gal. Maifon episcopale, Eusef. Ital.

Episcopus, a. um, Exploratorius, speculatorius. [in quibus,

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

Epistolarius, id est, commissio principis, per mandati subscri-

admittit vel arceat aqua: Galli sua lingua *Fouim* vocant. Hoc etiam instrumento utimur ad vinu ex dolio hauriendū. Seneca ad Lucil. Nisi aquam argentea epistomia effuderint: & adhuc plebeias fistulas eloquor. Varro lib. 3. de Re rust. Quum & aqua calida & frigida ex orbe ligneo, mensaq; quam dixi in primis radus esse, epistomis veris ad unumquemq; actum, sic ut influat in convivium. Vitruv. lib. 10. De hydraulicis organis loquens accepit epistomium pro eo obturaculo, quod in musicis organis spiritum continet, & laxat ut opus est. Motione, inquit, vectium vehementiore spiritus vehemens compressus, epistomiorū aperturis influit, & replet anima canales.

Epistropheus, *ἐπιστροφή*, à rei anatomicae partibus dicitur prima ex septem colli vertebra, omnium ut latissima, ita & tenuissima, duplicem habens concavitate, capitis convexitatem, sive processus recipientem: cuius articulationis beneficio caput ad latera circumagitur. A quo usu vertebra hæc epistropheus appellatur, à verbo Græco *ἐπιστροφή*, quod inter cætera significat converso, circumago.

Epistrophe, *ἐπιστροφή*, Rusticatio figura est *ἀόριστος*, quum eadē in verba plures desinunt sententia. Rutilius tamen Lupus hæc inter schemata sententiarum referit, epiphoramque appellat.

Epistylum, n. f. *ἐπιστύλιον*, *ἐπιστύλιον*, Gal. Le *chapiteau d'une colonne ou pilier*. Ital. *Capitello*. Germ. *Ein Deckel oder Kapp* so man esl auf ein Gant set. Hisp. *Capitel sobre la columna*. Polon. *Nakręcie jest opa alba gal ka nosl' opie*. Vng. *Agar*, (*anagy*) *eskep fies tabdia*, (*vagy*) *eskep fies*. Ang. *The chapter of a pillar, a little pillar set upon a greater*. Capitulum quod super columnam ponitur. Corpus enim columnæ, scapum vocant: fundamentum, basim illud verò quod columnæ superponitur, epistylū appellant. Vide multa de epistylis apud Vitruvium.

Epistylæphe, *ἐπιστύλας*, Figura est dictionis, eadem cum *συναρξή*, qua duæ syllabæ iisdem literis remanentibus, in unam conglutinantur: ut, Acripidem cervam apud Virgilium, pro Acripidem. Huic opponitur diæresis, qua una syllaba in duas resolvitur: ut, Silvæ, trisyllabum apud Horatiū, pro dissyllabo Sylvæ. Inter epistylæphen & synalæphen hoc intereſt, quod synalæphe proprie fiat in diversis dictionibus, prima sequentis dictionis vocali ultimam præcedentis absumente: ut, Carthag' Italiam. Epistylæpha verò non nisi in eadem sit dictione, nulla litera pereunte: sed duabus tantum in unam coalescentibus.

Epitaphium, *ἐπιτάφιος*, Gal. *Epitaphion*, *ἐπιτάφιος*, quod est *ἐπιτάφιος*. Ital. *Epitafio di sepoltura*. Germ. *Ein Grabstein*. Hispan. *Epitafio de la sepultura*. Polon. *Napisnagrobie*. Vngar. *Koporsza meczes ita koporszueri*. Anglice, *An epitaphion, or scripture on a grave*. Dicitur inscriptio quæ sepulchris incidi videmus in laudem defunctorum: quale est illud apud Virgilium in Daphnide: Daphnis ego in sylvis, hinc usque ad Sydera notus, Formosus pecoris custos, formosior ipse. Item illud apud Ovidium in Epist. Phyllidis: Phyllida Demophooni leto dedit, hospes amantem ille necis causam præbuit, illa manum. Dicitur epitaphium, quod humato iam corpore, in *ἐπιτάφιος* hoc est, in sepulchro solet inscribi. Nam quod cadavere nondum humato in defuncti laudem accinebatur, epicedium dici consuevit.

Epitheca, Græcis est, quod Dei Romanis. Vnde prædiorum epitheca apud Iureconsultos, quas Papinianus impositiones interpretatur, quamvis pro Epitheca vinosa legatur Bouci, ut apud Vlp. Leg. Rhod. lib. 22. cap. 13. Ant. lect.

Epithalamium, n. f. *ἐπιθάλμιον*, Vngar. *Valakinek, balalera* *istatant viciac, az szemek*. Sacer hymnus, qui in nuptiis canitur. Nam *ἐπιθάλμιον*, Græcis idem est quod conjugalis.

Epithemata, n. f. *ἐπιθέματα*, Medicamenta sunt, quæ parti affectæ foris adhibentur, panniculo aut linteo illita: ita dicta à verbo Græco *ἐπιθέω*, quod est imponere.

Epithesis, n. f. *ἐπιθέσις*, præter vulgatas illas apud Græcos significationes, quibus pro impositione, sive aggressionem sumitur, apud Iuriconsultos etiam usurpatur pro inscriptione quadam appositiva, in contumeliam, fraudemve alicuius facta. Vlp. l. Lex Cornelia, ff. de injur. & famosis libellis, Eadem poena ex Senatusconsulto tenetur is qui epithesin, aliudve quid, sive scripturam in aliorum notam produxerit.

Epitheton, pen. corr. *ἐπιθέτων*, A Quintiliano dicitur appositum, ab aliis adjectivum: *ἐπιθέτων τῶν ἰσχυρῶν τῶν ἰσχυρῶν*, hoc est, ab eo quod substantivo apponatur. Epitheta tribus de causis nominibus adduntur: Discretionis: ut, Phrygia molimur mûribus Ida. Est enim & Ida Cretæ mons. Proprietatis: ut, Terribili implexum setaque & dentibus atris. Ornatus: ut, Alma Venus. Differt autem epitheton ab antonomasia, quod illud nunquam solum ponitur, sed nomini proprio alicuius adjicitur: antonomasia autē per se proprii nominis vice ponitur.

Epithymbrum, pro eo accepit Paulus quod est in Thymbro, modo, quo Epithymum vocamus, quod est in Thymo.

Epithymos, Thymus apud Dioscor. libro 3. capite 43. Plin.

libro 21: Epithymum, flos est thymi, sed non omnis.

Epithymia, n. f. *ἐπιθύμια*, Gal. *Concupiscentia desit*. Ital. *Concupiscentia, voglia ardente, brama*. Germ. *Sehne*. Hispan. *Colera*. Polon. *Zadzi*. Vng. *Gonoz*, *kradifog*. Ang. *Concupiscentia*. Latine dicitur concupiscentia, desideria à verbo *ἐπιθύμω*, quod est concupisco.

Epithymia, e. *ἐπιθύμια*, Vng. *Epithymia*. Fama uniuscujusque integra, nulla infamiae nota labefacta. Vitte hac voce Modest. Scire ff. De tutoribus & cura. Siquis *ἐπιθύμω*, à parente, prohibitus fuerit, tutor esse, neque creati hunc oportet: si si creatus fuerit, nec recusaverit, prohiberi eum esse tutorem manente epitimia: hoc est, fame integritate. Huic opponitur *ἐπιθύμω*: hoc est, infamia, vel ignominia.

Epitogium, Genus pallii quod supra togam ferebatur. [Ang. *An hood that covereth the shoulders*.] *Jab im, & toga*. Quin. lib. 1. cap. 3.

Epitome, mes. f. p. & Epitoma, mæ, pen. corr. *ἐπιτομή*. Vn. *Rind sanma*. Ang. *An extract or short draught*. Brevium, abbreviatio, vel compendium à verbo Græco *ἐπιτομω*, quod est abbrevio. Cic. ad Attic. lib. 13: Epitomen Bruti Cæsarum velim mihi mittas. Eidem lib. 12: In Bruti epitoma Faustianum scispli quod erat in extremo.

Epitonia, otum, *ἐπιτόνια* ad *ἐπιτόνω*, sunt instrumenta, quibus fones intenduntur, rota instructa & putei adplumbati, eo ordine, ut terni & quaterni simul aquam eodem ea puteo haurire possint, funiculo per rotam dimisso. Vlpian. l. 1. §. 3. D. de act. empt. Castella plumbea, putea, opercula portuum, epitonia fistulis adplumbata, aut quæ terra continentur, quanvis non sint affixæ, ædium esse consistat. Hotomæus in Lexico.

Epitragis, *ἐπιτραγίς*, Piscis genus, à sordo hirci odore in dictum.

Epitragi, *ἐπιτραγίς*, Vermes vitibus infesti: ita dicti quod in eorum more vitium frondes prærodant.

Epitrapēzia, *ἐπιτραπέζια*, Dicuntur generaliter mensis apud, quæ sunt vascula & pectoria & cetera, ab *ἐπι* & *τραπέζια*.

Epitritus, pen. corr. m. *ἐπιτριτός*, Pes ex quatuor syllabis istans, quarum una semper ab aliis tribus dicitur. Est autem in quadruplici differentia. Primus constat ex jambis & spondeo: id est, ex prima brevi & tribus longis: ut, *faciōdoce*. Secundus ex trocheo & spondeo: id est, ex secunda brevi, aut longis: ut, *conditores*. Tertius ex spondeo & jambis: ut, *tertia brevi, alius longis: ut, hareditas*. Quartus ex spondeo & trocheo: id est, ex quarta brevi, cæteris longis: ut, *Præncellum*. Præncellus etiam proportio dicitur, continens aliquem numerum, & ejus partem tertiam: ut quatuor epitriti proportionibus ad triaduo decim, ad novem: quadraginta ad triginta.

Epitrochasmus, *ἐπιτροχασμός*, Figura est sententiarum, ut Aquila, qua plura inter se distantia velociter percurremus, ut consilio ut adversarium perturbemus. A verbo *ἐπιτροχασμός*, quod est velociter percuro.

Epitropē, es, pen. corr. *ἐπιτροπή*, Schema est *ἐπιτροπή*, esse latilio, quum rei alio qui vehementer confidentes, iudicio permitimus, ut quem admodum illi visum fuerit, constituat, nos parituros pollicemur. Rustianus epitropes esse ait, quum alicui figuratè permitimus, ut faciat quod velit, quam tamen id minime sentiamus, profertq; exemplū ex Aeneid. I. sequere Italiam ventis pete regna per undas. Ibi enim Didō, quanvis liberum abutit Aeneæ permittere videtur, tamen ipsa maxime dehortatur, difficultatem ei & pericula ab oculos ponens. Dicta epitropē, à verbo Græco *ἐπιτροπέω*, quod est rem alicuius arbitrio permitto. Latine concessio vocare possumus.

Epityrum, n. f. *ἐπιτύρον*, Genus est edulii, Sicilia frequentius, quam Italia, teste Varr. l. 6. de ling. Lat. Plant. in Milite: Si quis epityrum edam apud illum, esuriens infans. Quidam eodem matunt tibi caseam genus esse, ab eo quod Græci *τύρον*, casei appellant. Quib. aperit refragatur Columella autoritas, qui epityrū in olivis condituræ genus esse docet, in Græcis civitatibus, potissimum usurpatū: docetq; ratione qua id fieri solet. Idem sentit & Caro, qui lib. de Re rust. cap. 16, ejus consuetudinem præscribit his verbis: Epityrum album, nigrum, variisq; sic facito. Ex oleis albis, nigris, variisque nucleos epicor. sic condito: concidito ipsas: addito oleum, acetum, coriandrum, cymimum, feniculum, rutam, mentham. In oculum condidit oleum supra ficta utitur. Sunt qui hoc condituræ genus epityrum vocare malint: itaque tam apud Catonem quam Columellam legendum censeant: vocis originem repetunt à pityri oliva genere, condituræ hujusmodi aptissima. Verum hi parum diligenter Catonis verba videntur exponisse, qui non ex certo quopiam olive genere, cui pityri nomen fuerit, epityrum sive pityrum fieri docuit: sed ex quavis oliva tam alba, quam nigra aut varia. Columella quoque ex paulia vel orchite ante maturitatem decerpta con-

Sciendum praecipit, nulla pietatis facta mentione. Potius ita q...

Epitaphia, i. e. s. Combatio, figura, quam dictio in ver...

Epops, m. t. i. Avicula sordidissima est, eaque cristata, un...

Epopta, i. e. s. In sacris dicebantur mystae, qui totum jam...

Epops, neut. gen. [i. e. s. Vn. Vers.] quamvis Graecis generale...

Epops, i. e. s. Est genus carminis in quo sen...

Epoto, as, are, potando exhaustio. [i. e. s. Gall. Boire tant...

Epula, arum, f. p. quasi edipulae, sunt cibi in quotidianum...

Epulum, m. t. Dicitur apud antiquos, teste Livio lib. 3. bel...

Epulum, m. t. Dicitur apud antiquos, teste Livio lib. 3. bel...

qualescunque convivae qui epulis intersunt, quos etiam Ve...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...

Epulatio, d. p. Est in convivio esse, seu convivari. [i. e. s. Gal...